

Arrest

nr. 203 541 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Qator (district Pashtunkot, provincie Faryab). Op uw dertiende ontvluchtte u de algemene onveiligheidssituatie in Faryab en ging u samen met uw zus en haar man wonen in de stad Kabul. U woonde acht jaar in Kabul, tot uw vertrek naar België. Uw moeder bleef in Faryab wonen. Uw vader stierf toen u jong was.

De laatste jaren werkte u als ober in het 'Baron Hotel' te Kabul, dat binnen een beveiligde zone lag. Andere bedrijven die in deze beveiligde zone lagen werden de laatste jaren het doelwit van aanslagen.

Ongeveer een maand à anderhalve maand voor uw vertrek deelde uw overste u mee dat hij telefonisch gecontacteerd werd door de Taliban. De Taliban eisten dat u en uw collega's met hen zouden samenwerken. Tijdens deze telefoongesprekken zou ook uw naam zijn gevallen. U besloot na verloop van tijd te stoppen met uw werk.

In de zesde of zevende maand van 1394 (=augustus/september/oktober 2015) werd u tot twee keer toe door dezelfde persoon in een moskee in Kabul benaderd. Deze persoon wist u te vertellen dat hij op de hoogte was van het werk dat u deed.

U verliet Afghanistan op de 15de of de 16de van de achtste maand van 1394 (=6 of 7 november 2015), ongeveer een maand nadat u een tweede keer werd benaderd in de moskee. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en enkele voor u onbekende landen om op 7 januari 2016 in België aan te komen. U vroeg asiel aan op 14 januari 2016. In Griekenland werden op 19 december 2015 uw vingerafdrukken genomen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u zowel de algemene onveiligheidssituatie vreest als de Taliban, die eerder uw samenwerking eisten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een vertaling van uw taskara, uw rijbewijs, zes documenten gerelateerd aan het werk dat u deed, een werkbadge, een mail van uw werkgever, zes foto's en een enveloppe waarmee enkele van deze documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met de beweerde bedreigingen door de Taliban.

Zo dient te worden gewezen op de vaststelling dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ **geen enkele** melding maakt van de persoonlijke problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. U verwijst tijdens dit gehoor louter naar 'mensen' van uw bedrijf die een doelwit zouden geweest zijn. U merkte ook op dat er in de buurt geregeld aanslagen plaatsvonden (vragenlijst, vraag 3.5). U zei tijdens dit gehoor bij DVZ echter niets over uw overste die telefonisch bedreigd zou zijn geweest noch vermeldde u dat tijdens deze telefoongesprekken ook uw naam zou zijn gevallen, zoals u aangeeft tijdens uw gehoor bij het CGVS (CGVS, p.9 & 12). Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw gehoor bij DVZ geen melding maakte van persoonlijke bedreigingen, antwoordt u dat het een kort interview was waarin ze u hierover geen vragen stelden (CGVS, p.12). Tijdens dit gehoor werd u nochtans expliciet de vraag gesteld wat u vreest bij een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst alsook waarom u deze vrees heeft. Gezien u ook effectief een antwoord op deze vraag gaf en daarbij veeleer leek te verwijzen naar de algemene onveiligheidssituatie in Kabul (vragenlijst, vraag 3.4 & 3.5), kan uw argumentatie allesbehalve overtuigen.

De vaststelling dat u tijdens uw eerdere en overigens vrij uitgebreide gehoor niet vermeldde dat u door de Taliban zou zijn gevisieerd, ondergraaft de geloofwaardigheid van de asielmotieven die u heden inroept in ernstige mate.

Verder komen uw verklaringen met betrekking tot deze persoonlijke bedreigingen niet bepaald geloofwaardig over. De Taliban zouden uw overste hebben gebeld om informatie te bekomen over de beveiligde zone waarin u werkte (CGVS, p.11 & 12). Ook het personeel zou moeten samenwerken met de Taliban (CGVS, p.11). Tijdens één van deze telefoongesprekken zouden de Taliban ook uw naam hebben vermeld (CGVS, p.12). Het CGVS ziet geen enkele reden waarom een terroristische organisatie contact zou opnemen met uw manager om informatie te bekomen over de bewaakte omgeving waarin hij werkte om dan meteen ook te eisen dat al het personeel dat onder hem valt hieraan zou meewerken. Indien de Taliban uw overste werkelijk zouden gecontacteerd hebben, zou ook hij alleen deze informatie kunnen aangereikt hebben aan de Taliban.

Iemand die volgens u duidelijk een lid van de Taliban was, zou u bovendien tot twee keer toe benaderd hebben in de moskee (CGVS, p.9 & 13). Deze persoon zou tegen u verteld hebben dat hij wist welk

werk u deed en dat dit 'onislamitisch' was (CGVS, p.9). Er dient te worden opgemerkt dat u deze zagezegde ontmoeting met een lid van de Taliban eveneens onvermeld liet tijdens uw gehoor bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd stelt u dat ze u vele vragen stelden (CGVS, p.10), een antwoord dat nog steeds niet kan verklaren waarom u gewichtige informatie zoals deze achterhield.

Bovenstaande vaststellingen maken dan ook dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan de door u ingeroepen problemen met de Taliban.

Verder vreest u des te meer een risico te lopen op vervolging in Afghanistan omdat u voor de buitenlanders werkte (CGVS, p.14). Wat dat betreft, wijst het CGVS op het lage profiel van de werkzaamheden die u als ober zou hebben uitgeoefend. Dat de Taliban in Kabul dusdanig zouden investeren in het vervolgen van een persoon die actief was als ober in een hotel, is weinig aannemelijk.

Wat betreft uw vrees voor de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan dient er op te worden gewezen dat dit geen motief is dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees voor vervolging niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw rijbewijs, uw taskara en de vertaling ervan bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De documenten gerelateerd aan uw werk (zes certificaten en een werkbadge) bevestigen uw professionele activiteiten in Afghanistan. Echter, uw werk als ober staat in deze beslissing ook niet ter discussie. De foto's die u voorlegt buigen bovenstaande beslissing evenmin om. Zo bent u op deze foto's te zien met een bewakingsagent op de beveiligde site waar u zou gewerkt hebben. Dat deze persoon mogelijks stierf tijdens een aanslag levert op zich geen enkele wijze bewijs voor uw verklaring als zou u zelf zijn gevisieerd. De e-mail waarin uw manager bevestigt dat u omwille van problemen het werk diende te verlaten, kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien zegt deze persoon niets over de aard van de problemen die u zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, §2 b) en c), 48/5, §3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: "(...)"

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met de beweerde bedreigingen door de Taliban.

*Zo dient te worden gewezen op de vaststelling dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ **geen enkele** melding maakt van de persoonlijke problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. U verwijst tijdens dit gehoor louter naar 'mensen' van uw bedrijf die een doelwit zouden geweest zijn. U merkte ook op dat er in de buurt geregeld aanslagen plaatsvonden (vragenlijst, vraag 3.5). U zei tijdens dit gehoor bij DVZ echter niets over uw overste die telefonisch bedreigd zou zijn geweest noch vermeldde u dat tijdens deze telefoongesprekken ook uw naam zou zijn gevallen, zoals u aangeeft tijdens uw gehoor bij het CGVS (CGVS, p.9 & 12). Geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw gehoor bij DVZ geen melding maakte van persoonlijke bedreigingen, antwoordt u dat het een kort interview was waarin ze u hierover geen vragen stelden (CGVS, p.12). Tijdens dit gehoor werd u nochtans expliciet de vraag gesteld wat u vreest bij een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst alsook waarom u deze vrees heeft. Gezien u ook effectief een antwoord op deze vraag gaf en daarbij veeleer leek te verwijzen naar de algemene onveiligheidssituatie in Kabul (vragenlijst, vraag 3.4 & 3.5), kan uw argumentatie allesbehalve overtuigen.*

De vaststelling dat u tijdens uw eerdere en overigens vrij uitgebreide gehoor niet vermeldde dat u door de Taliban zou zijn geviséerd, ondergraaft de geloofwaardigheid van de asielmotieven die u heden inroept in ernstige mate.

(...)

Iemand die volgens u duidelijk een lid van de Taliban was, zou u bovendien tot twee keer toe benaderd hebben in de moskee (CGVS, p.9 & 13). Deze persoon zou tegen u verteld hebben dat hij wist welk werk u deed en dat dit 'onislamitisch' was (CGVS, p.9). Er dient te worden opgemerkt dat u deze zagezegde ontmoeting met een lid van de Taliban eveneens onvermeld liet tijdens uw gehoor bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd stelt u dat ze u vele vragen stelden (CGVS, p.10), een antwoord dat nog steeds niet kan verklaren waarom u gewichtige informatie zoals deze achterhield.

Bovenstaande vaststellingen maken dan ook dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan de door u ingeroepen problemen met de Taliban.

Verder vreest u des te meer een risico te lopen op vervolging in Afghanistan omdat u voor de buitenlanders werkte (CGVS, p.14). Wat dat betreft, wijst het CGVS op het lage profiel van de werkzaamheden die u als ober zou hebben uitgeoefend. Dat de Taliban in Kabul dusdanig zouden investeren in het vervolgen van een persoon die actief was als ober in een hotel, is weinig aannemelijk.

Wat betreft uw vrees voor de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan dient er op te worden gewezen dat dit geen motief is dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees voor vervolging niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

(...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat het mogelijks de Taliban is die zijn bedrijf viseerden met aanslagen waardoor de verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat hij toen geen enkele nadere specificatie gaf omtrent personen die hem bedreigden, gaat verzoeker voorbij aan de concrete vaststellingen. Er werd immers correct vastgesteld dat verzoeker geen enkele melding maakt van de persoonlijke problemen die hij met de Taliban zou hebben gekend. Verzoeker verwees tijdens dit gehoor louter naar 'mensen' van zijn bedrijf die een doelwit zouden geweest zijn en merkte ook op dat er in de buurt geregeld aanslagen plaatsvonden (stuk 10, Vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker verklaarde tijdens dit gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter niets over zijn overste die telefonisch bedreigd zou zijn geweest noch vermeldde verzoeker dat tijdens deze telefoongesprekken ook zijn naam zou zijn gevallen, of dat hij aangesproken werd in de moskee door een Talibanlid, zoals hij aangeeft tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10, 12, 13). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht vaststellen dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij persoonlijk door de Taliban zou zijn gevisieerd, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven ondergraven wordt. Het feit dat hij de Taliban wel vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken doet hier dan ook geen afbreuk aan. Waar werd vastgesteld dat verzoeker evenmin tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van de bedreiging in de moskee, stelt verzoeker louter dat hij dit wel deed tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter aanvulling en verduidelijking, zonder de gedane vaststelling te verschonen of te verklaren.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als een persoonlijke aanspreking van de Taliban en het persoonlijk gevisieerd worden door de Taliban hierin niet zou hebben vermeld. De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij de kans kreeg om zijn problemen uit de doeken te doen, geen enkele persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in zijn hoofde vermeldde. Verzoeker beperkte zich louter tot algemene beweringen over aanslagen in het kader van de algemene veiligheidssituatie en het risico dat hij loopt omwille van het werk voor buitenlanders, zonder enig specifiek element te vermelden waarmee hij persoonlijk werd geconfronteerd.

Waar verzoeker aangeeft dat hij voor een Amerikaans bedrijf werkte in een beveiligde zone wat van hem een kwetsbaar doel maakte, stelt de Raad vast dat het enkel verwijzen naar een bepaald profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem persoonlijk betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Overigens acht de Raad het evenmin aannemelijk dat de Taliban een actief vervolgingsbeleid zou voeren gelet op verzoekers profiel van ober.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvullende nota het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij zich wat betreft de veiligheidssituatie baseert op het gedateerde rapport van UNHCR van 19 april 2016 moet worden opgemerkt dat dit rapport gebruikt wordt om aan te tonen dat er nog steeds regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bestaan en elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. De

beoordeling van de actuele veiligheidssituatie steunt echter op het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing recente rapport "*EASO Country of Origin Information Report*" van november 2016. Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat het UNHCR rapport van 19 april 2016 gedateerd zou zijn om een actuele analyse te brengen van de veiligheidssituatie in Kabul kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd.

Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie Kabul gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF